

Hoofdstuk 1 De legende

De warmte van de julizon liet de lucht boven 't Melkpad trillen. Het afgebrokkelde paadje van kiezelasfalt liep langs een vijver, die de flats van de naastgelegen woonwijk en de polder van elkaar gescheiden hield. Na vijftig meter sloeg het pad rechtsaf en liep tussen twee weilanden door, waar het uiteindelijk uitkwam op het erf van een boerderij. De Johanneshoeve was een karakteristieke boerderij uit 1965, met een opvallend, kubusvormig woonhuis. Doordat het woonhuis, de koeienstal en de schuur naast elkaar gebouwd waren, maakte het bouwsel in het groen van de bescheiden Katwijkse polder een imposante indruk.

Vier meiden waren in de voortuin van de boerderij druk bezig met het opzetten van een grote polyester tent. Ze kenden elkaar al sinds de kleuterschool en ieder daaropvolgende jaar waren ze hechter geworden.

Inge, de oudste van de vier, veegde geconcentreerd een lok donkerblond haar uit haar gezicht. Met het puntje van haar tong uit haar mond hief ze een veel te zware hamer de lucht in en liet hem op de kop van een tentharing terecht komen. Nadat ze de derde haring krom had geslagen op het onzichtbare puin, dat onder het gras verscholen lag, gaf ze het op. Kim, net jarig geweest en daarmee de jongste van het stel, besloot hulp in te roepen.

Ze holde het woonhuis binnen van de boerderij waar ze woonde en riep haar twee jaar oudere broer, die in de woonkamer televisie keek.

Zodra hij haar binnen zag komen zuchtte hij diep. 'Wat is er nu weer?' vroeg hij.

'Wil jij ons even helpen met het opzetten van de tent, Erik?' vroeg Kim.

'Kun je dat ook al niet zelf?' vroeg hij. Erik zuchtte nog eens, maar nu extra overdreven.

'Die haringen gaan steeds krom.'

'Dan probeer je het een paar centimeter ernaast.'

'Doe niet zo kinderachtig. Je zit al de hele ochtend op de bank. Het is echt nog niet te laat om iets zinvols met je dag te doen.'

'Oké, oké, ik kom al.' Erik stond zuchtend en kreunend van de bank op.

Eenmaal buiten schoot Erik in de lach. Hij knikte naar de zware hamer en zei: 'Met die hamer is het niet zo gek dat je alles krom slaat. Dat ding is veel te groot. Lag er geen lichtere op de werkbank?'

'Nee, wijsneus,' zei Inge. Ze zette haar handen in haar zij en keek hem brutaal aan. 'Dan hadden we die wel gepakt.'

'Gereedschap verdwijnt hier altijd op wonderbaarlijke wijze,' mompelde Erik meer tegen zichzelf dan tegen de meiden. 'Dan moet het maar met deze hamer.'

Hij zakte door zijn knieën en sloeg zonder problemen de eerste haring in de grond.

'Niet te geloven,' zei Esmee verbaasd. Ze keek haar tweelingzus aan, die ongeïnteresseerd haar schouders ophaalde.

'Blij toe,' zei Zoë. 'Ik was al bang dat het vanavond niets meer zou worden.'

Ondertussen had Erik de tweede haring ook al de grond ingeslagen en begon hij aan de derde, die meteen vastliep op een brok steen, die onder het gras verstopt lag. Erik schoof de haring iets op, waardoor deze net naast de steen de grond in gleeed.

De meisjes wisselden onderlinge blikken uit. Kim stapte naar voren en keek haar broer met haar liefste gezicht aan. 'Wil je ons ook helpen met het opzetten van de rest van de tent?'

Esmee schoot haar meteen te hulp. 'Het gaat jou zo gemakkelijk af,' zei ze poeslief. Eriks gezicht betrok. 'Ik heb nog meer te doen.'

‘Zoals wat?’ antwoordde Kim verbaasd. ‘Je zat een beetje doelloos voor de tv te hangen.’

‘Ik was iets aan het kijken,’ verdedigde Erik zich.

‘Het zijn toch allemaal herhalingen,’ mengde Inge zich in het gesprek. ‘Dan kijk je het toch een andere keer?’

Tegen zo’n overmacht kon Erik niet op. Hij schikte zich in zijn lot en begon langzaam te knikken, bij wijze van overgave.

‘Goed dan, stelletje manipulerende heksen, maar dan wil ik jullie straks wel iets vertellen over wat er zich hier ’s nachts allemaal afspeelt.’

‘Ja, een spookverhaal!’ riep Inge enthousiast.

‘Moet dat nou?’ vroeg Zoë. ‘De nacht duurt lang, hoor.’

‘Het is ook geen echt spookverhaal, maar meer een eng waar-gebeurd-verhaal,’ zei Erik.

‘Nou, dat klinkt al lekker suf,’ mopperde Inge. Ze kreeg een por van Kim, die naar de tent knikte en vervolgens naar Erik, die net in één vloeiende beweging de tent overeind trok. ‘Nou, vooruit dan maar.’ Ze sloeg net als de andere meiden haar armen over elkaar en keek ontspannen toe hoe Erik de tent voor hen opzette.

Een kwartier later was het klusje geklaard. Haringen, tentstokken, alles zat op zijn plaats en de tent zag er solide uit.

De laatste zonnestralen gleden langzaam over het erf.

Naast het woonhuis stonden dertig koeien voor de oude melkstal te wachten. Ze loeiden ongeduldig, tot de staldeuren luid piepend opengegooid werden. Opgelucht zochten de koeien op hun dooie akkertje hun vaste plaats in de stal op. Na een dag hard werken¹ in de wei was het nu hoogtijd om gemolken te worden.

Terwijl de vader van Kim en Erik op de achtergrond de koeien vastzette, vroeg Erik de meiden om voor de tent in een kringetje te gaan zitten. Ze keken hem verwachtingsvol aan, toen hij zich met een plof tussen de tweeling liet vallen. Hij zat recht tegenover Kim. Ze schudde haar hoofd toen hij haar een knipoog gaf die niet veel goeds voorspelde.

‘Luister goed, meiden,’ zei hij met een zware stem. Eén voor één keek hij de meisjes strak aan. ‘Wat ik jullie nu ga vertellen is een waar gebeurd verhaal over iets dat zich héél vroeger in ons dorp heeft afgespeeld. Deze legende komt uit een oud boek, dat ik onder een dikke laag stof in de bibliotheek heb gevonden. Waarschijnlijk mag ik jullie dit niet eens vertellen, want het gaat over een oud Katwijks geheim, dat niemand zich meer wil herinneren.’

Tijdens een verschrikkelijke storm in 1622, leek er vlak voor de kust, ter hoogte van de uitwatering, de plek waar de Rijn de zee instroomt, een schip te vergaan. De Katwijkers hadden het schip ontdekt en er was nog tijd om de opvarenden te hulp te schieten. Met kleine bootjes waagden ze hun eigen leven om de bemanning te redden van de verdrinkingsdood. Maar... toen ze vlakbij het zinkende schip waren, zagen ze dat de mensen op de boot besmet waren met de pest. Die heerste toen. De pest was een ziekte die zo besmettelijk was, dat je het al kon krijgen als iemand vijf meter verderop jouw kant op nieste of hoestte. En iedereen die het had ging uiteindelijk dood. Zieke mensen zaten onder de open wonden, zwarte zweren en ontstekingen. Bovendien stonken ze door die zweren en ontstekingen zo enorm, dat de doktoren uit die tijd speciale maskers droegen met een hele lange, holle neus. Die neus stopten ze vol met kruiden en geurige bloemen, zodat ze de afschuwelijke stank van hun patiënten niet konden ruiken.’

---

¹ Wat dacht je? Dat een liter melk zomaar ontstaat?

Erik liet bewust een stilte vallen, om de meiden zelf alvast te laten bedenken wat de onvermijdelijke oplossing moest zijn geweest van de mensen die vlak bij de besmette boot waren. Hij keek de kring rond en genoot van de met afschuw vertrokken gezichten, toen ze doorkregen waar het verhaal naar toe ging.

‘Ze hebben die mensen toch wel gered?’ vroeg Zoë met een dun stemmetje.

Langzaam schudde Erik zijn hoofd. ‘Nee. Zodra ze ontdekten dat de mensen aan boord ziek waren, keerden ze hun bootjes en zijn ze zo vlug als ze maar konden naar het strand teruggevaren.’

‘Hebben ze die mensen gewoon laten verdrinken?’ riep Inge.

‘Nou ja, gewoon...’ mompelde Erik. ‘Er zullen er die nacht vast wel een paar een half uurtje van hebben wakker gelegen. Maar vergeet niet dat de mensen op die boot sowieso zouden sterven. Ze waren allemaal ziek. En als de Katwijkers ze wel geholpen zouden hebben, dan hadden ze de ziekte het dorp ingebracht en zo iedereen besmet die ze lief hadden.’

De andere meiden knikten.

‘Eigenlijk hadden ze geen keus,’ zei Kim.

‘Precies! Maar ik ben nog niet klaar met mijn verhaal. Het wordt nog erger. De volgende dag spoelden de verdronken mannen tussen de stukgeslagen wrakstukken aan. De Katwijkers konden ze natuurlijk niet zo op het strand laten liggen. Maar omdat ze nog steeds erg bang waren om besmet te raken, wilden ze die mensen ook liever niet op hun eigen begraafplaats begraven. Daarom beschermden de dorpingen zichzelf zo goed en zo kwaad als ze konden door zichzelf helemaal in te wikkelen met natte lappen en doeken. Vervolgens brachten ze de slachtoffers allemaal ver buiten het dorp, waar ze een eervolle begrafenis kregen.’

‘Dat is toch netjes van ze? Wat is daar nou zo erg aan?’ vroeg Esmee zich hardop af.

‘In die tijd,’ ging Erik verder, ‘was Katwijk natuurlijk niet zo groot als nu en hadden ze geen auto’s. Ver bij het dorp vandaan, komt ongeveer neer op de plek waar wij nu wonen. Of eigenlijk precies de plek waar wij nu wonen.’

‘Wat! Hier op de boerderij?’ riep Kim met grote ogen.

‘Misschien wel recht onder ons,’ fluisterde Esmee en keek angstig omlaag naar de plek waar ze op het gras zat.

‘Nee, nee, niet precies hier in de tuin,’ zei Erik op sussende toon. ‘Niemand weet meer wat de exacte plek was, het is bijna vierhonderd jaar geleden gebeurd. Wat we wel zeker weten, is dat het massagraf van de verdronken zeemannen ergens op het land naast de boerderij ligt. Tijdens de bouw van de schuur zijn er zelfs nog een paar botten opgegraven.’

‘Cool!’ riep Inge enthousiast. Ze keek opgewonden de andere meiden aan. ‘Dat is toch spannend?’ probeerde ze nog een keer.

‘Ik vind het maar een smerig verhaal,’ zei Zoë.

‘Jij vindt alles smerig,’ viel Esmee Inge bij. ‘Ik vind het ook wel gaaf.’

‘Weet papa dat?’ vroeg Kim.

‘Natuurlijk weet hij dat. Ik mocht je er niets over vertellen, totdat je oud genoeg was. En volgens mij is dat nu.’ Erik grijnsde triomfantelijk.

‘Ik doe vanavond geen oog dicht,’ mompelde Kim.

‘Wel joh,’ reageerde Inge. ‘Vier stoere meiden als wij! Wat kan ons nou gebeuren? Ik ben niet bang, hoor!’

‘Er kan heel veel gebeuren,’ zei Kim zacht.

‘Kom op, Kim,’ zei Esmee, terwijl ze haar schouders ophaalde. ‘Het is maar een verhaaltje en we zitten bovendien gewoon in je voortuin.’

‘Er is alleen nog één ding,’ zei Erik onheilspellend.

‘Ja, dág!’ riep Kim meteen. ‘Ik heb wel genoeg gehoord. Het verhaal is afgelopen!’

‘Nee, toch?’ zei Esmee teleurgesteld. ‘We moeten alles horen. Het kan toch nauwelijks erger zijn dan wat we al weten?’

‘Oké, vertel het laatste stuk dan ook maar,’ zei Zoë. Ze keek Kim vragend aan, tot deze een knikje gaf.

Erik keek de meiden stuk voor stuk aan en voerde de spanning daarmee bewust op.

‘Volgens het boek zijn de geesten van de verdrinken zeemannen nog altijd op zoek naar hun schip.’ De meisjes hielden onbewust hun adem in.

Met een lage fluisterstem vertelde Erik verder.

‘Het boek onthult dat de dolende geesten alleen in hele speciale nachten kunnen verschijnen. Wat stond er ook alweer in dat boek? Oh ja:

“Als grasland baadt in vollemaanslicht
en ochtenddauw toont zijn schitterend gezicht;
vrees dan de zeedamp die langzaam verslindt
en daarmee zijn slachtoffers aan ons verbindt.”

Ik zal het even samenvatten, aangezien jullie allemaal blond zijn: we moeten dus volle maan hebben, dan wat ochtenddauw en vervolgens moet er zeedamp op komen zetten. Nou, de kans dat alle drie die dingen ’s nachts tegelijk gebeuren, is zo ontzettend klein,’ zei Erik met een grijns op zijn gezicht.

De meiden lieten alle vier tegelijk hun adem ontsnappen.

‘Maar jullie hebben geluk!’ riep hij opgewekt. ‘Toevallig is het vanavond zo’n nacht, dus geniet ervan!’

Kim gaf haar broer een harde stomp tegen zijn schouder. ‘Jij bent echt een enorme eikel, weet je dat?’ zei ze kwaad.

‘Rustig maar. Het is maar een geintje. Ik weet niet eens wat voor maan er vanavond staat,’ verdedigde hij zichzelf.

De andere meiden grinnikten opgelucht.

‘Dat hele verhaal was een geintje, toch?’ vroeg Zoë bezorgd.

Erik stond op. Tijdens het wegllopen draaide hij zich om en zei: ‘Nee, meiden, alleen dat laatste, van die zeemist en zo, was een geintje. De rest is helemaal waar. Ik zou maar een lichtje aanlaten vannacht.’ Lachend liep hij het huis in.

Hoofdstuk 2 De eerste nacht

Op de boerderij heerste een doodse stilte. Alle dieren sliepen, terwijl in de verte de klok van de Dorpskerk twaalf uur sloeg.

Uit de meidentent scheen een zwak licht. Nadat Erik naar binnen was gegaan, hadden de meiden het niet meer over zijn verhaal gehad. Na wat gegeten te hebben, waren ze in een cirkel bij elkaar gaan zitten en de avond was voorbij gevlogen met vrolijk geroddel en

meidenpraat. Er waren wel honderd dingen om elkaar te vertellen, maar één onderwerp werd zorgvuldig vermeden, tot Zoë er toch over begon.

'Dat verhaal van Erik zal toch zeker wel onzin zijn?' vroeg ze hoopvol.

'Ik weet het niet,' zei Inge. 'Het kan best echt gebeurd zijn.'

'Er gebeurden wel meer gekke dingen in die tijd,' zei Kim. 'Weten jullie dat mysterie nog van die verdwenen boerderij?'

'Van dat schoolproject?' vroeg Zoë. 'Dat was toch nóg eerder? Ik dacht ergens in vijftienhonderd.'

'Ja, zoiets. Dat was ook een gaaf verhaal,' riep Esmee opgewonden. 'Dat was ik al helemaal vergeten. Hoe zat dat ook alweer? Die boerderij was in één nacht helemaal door de aarde verzwolgen, toch?'

'Yep,' zei Kim. 'Opgeslokt door een zinkput, met vrijgezelle boerin en dieren en al.'

'Helemaal verdwenen, nooit meer iets van terug gevonden,' mompelde Zoë.

'Maar dat is nu geen mysterie meer,' zei Inge. 'Het kwam doordat er heel veel zeezout in het zand zat, dat oploste toen het ineens met grondwater in aanraking kwam.'

'Ja, hè, hè,' zei Esmee en schoot in de lach. 'Dat weten ze nu, maar dat wisten ze toen toch niet. En trouwens, een boerderij die in één nacht helemaal verdwijnt zou nu nog steeds wereldnieuws zijn.'

'Even iets anders,' zei Zoë. 'Hebben jullie ook gezien dat het volle maan is?' Ze keek de andere meiden vragend aan.

Esmee haalde haar schouders op. 'Ja, dat heb ik gezien. Wat geeft het? Of ben je soms toch een beetje bang door dat stomme verhaal van Erik?' Ze zette haar handen in haar zij en keek haar tweelingzus brutaal aan.

'Het is wel toevallig dat het net vanavond volle maan is,' gaf Inge toe.

'Ach joh, dat heeft die idioot van te voren geweten,' zei Kim over haar broer.

Inge stond op van haar plaats en ritste de tent een klein stukje open. Met een bezorgd gezicht gluurde ze door de kleine kier naar buiten. 'Het is in ieder geval niet mistig,' meldde ze. 'We moeten het er maar niet meer over hebben. Het was gewoon een onzinnig verhaal dat hij verzonnen heeft om ons bang te maken.'

Esmee grijnsde en zei: 'Jij begint ook al bang te worden!' Ze keek Inge verbaasd aan. 'Ik had jou toch wel iets heldhafter ingeschat.'

'Ik ben niet bang! Ik keek gewoon even of het al mistig werd.' Inge haalde ongeïnteresseerd haar schouders op. 'Laat die mist maar komen, hoor, wat mij betreft. Ik hou wel van een beetje avontuur.'

Kim schrok. 'Dat moet je niet zeggen. Straks krijgen we ineens echt mist.'

'Welnee, maak je nou maar niet zo druk,' zei Esmee. 'Het is gewoon een stom puberverhaaltje.' Ze keek Kim aan en zei: 'Bovendien zitten we nog steeds vlak voor de deur van je huis, dus wat kan ons nou gebeuren?'

'Dat is waar,' beaamde Kim. 'We kunnen zo naar binnen rennen als het moet. We zijn zo veilig als het maar kan.'

'Ik vind wel dat we dit niet zomaar over onze kant moeten laten gaan,' zei Inge. 'We laten ons aardig gek maken door die etterbak.'

'Precies!' riep Kim. 'We moeten hem zijn plek maar eens leren.'

'Als we hem nou morgen zelf eens bang maken?' zei Zoë.

'Ja, we laten hem schrikken,' zei Inge.

'En niet één keer, maar gewoon de hele dag lang,' zei Kim. 'Dat zal hem leren ons van die stomme verhalen te vertellen.'

'Goed idee, zeg,' zei Zoë. 'Nu ik weet dat gerechtigheid zal zegevieren kan ik met een gerust hart in slaap vallen.' Ze geeuwde en rekte zich uit.

Door de koele zomeravond begon het fris in de tent te worden. De meiden nestelden zich met hun kleding aan in hun slaapzak en begonnen hun wraakplannen te perfectioneren tot ze door de slaap werden overvallen.

Ineens schoot Inge in haar slaapzak overeind. Haar blauwe ogen stonden wijd open van de schrik. Langs de zijkant van de tent klonk vreemd geritsel. Ze kneep haar ogen tot spleetjes om iets in de pikdonkere tent te zien, maar tevergeefs. Het was te donker om ook maar iets te kunnen onderscheiden. Met tegenzin vroeg ze zich af of ze voorzichtig met een half oog buiten de tent moest kijken, om te zien wat het was, maar ze besloot meteen dat dit een waardeloos idee was. De anderen wakker maken en dán een kijkje nemen sprak haar veel meer aan, dus gaf ze voor de vorm een gillette en liet zich over Kim vallen, die meteen wakker schrok.

'Wat is er?' vroeg Kim nijdig en veel te luid, waardoor Zoë en Esmee ook wakker werden.

'Ik hoorde iets buiten de tent,' zei Inge zacht.

'Wat hoorde je dan?' vroeg Zoë slaperig.

'Weet ik niet. Ik hoorde gewoon iets gek.'

'Zullen we kijken wat het is?' vroeg Esmee opgewonden.

'Ja, dág!' zei Kim. 'We zitten hier tegen de duinen aan. Het barst hier 's nachts van de vossen.' Ze klonk vastbesloten, maar Esmee was vliegensvlug uit haar slaapzak gekropen en had de rits van de tent al in haar vingers.

'Ik heb nog nooit een vos gezien,' zei ze. Langzaam trok ze de rits naar boven. In hetzelfde tempo zakte haar mond open. Niemand durfde meer iets te zeggen toen ze het zout in hun neuzen voelden branden. Onzeker staarden ze de dichte mist in en keken vervolgens naar elkaar. Zoë was de eerste die de stilte verbrak: 'Oké, ik wil niet zeuren, maar nu ben ik echt bang.'

'Ik ook,' zei Kim.

De blikken van Inge en Esmee kruisten elkaar vluchtig, toen Esmee de grote Maglite zaklamp pakte.

'We willen toch weten wat Inge net hoorde? Ik ga even kijken.'

'Niemand wil dat weten, alleen jij,' snauwde Zoë tegen haar zus.

'Geen stomme geintjes uithalen,' waarschuwde Kim.

'Wees maar niet bang. Ik ga alleen even kijken. Er zal wel een egel of zoiets naast de tent lopen.'

Esmee zette een voet buiten de tent en speurde met de zaklamp de omgeving af.

'Zie je iets?' vroeg Kim.

'Nee, het is veel te mistig om iets te zien.' Esmee bleef twijfelend staan en draaide zich naar Inge. 'Ga je mee, even kijken?' vroeg ze hoopvol. 'Ik heb nog nooit zo'n dichte mist gezien.'

'Ben je nu toch bang?' plaagde Zoë haar zus.

'Misschien kunnen we beter met zijn allen gaan kijken,' probeerde Inge.

Weinig enthousiast werden er onderling twijfelende blikken uitgewisseld. Met tegenzin kwam de rest ook overeind. Ze liepen voorzichtig achter Esmee aan en schuifelden één voor één de tent uit. Gespannen keken ze om zich heen. De krachtige bundel licht van de zaklamp bleek geen partij voor de dikke mist, zodat ze amper een meter zicht hadden.

Voetje voor voetje liepen ze om de tent heen en hielden hun ogen op de grond gericht, maar er viel niets vreemds te bekenen.

Net toen Esmee de tent weer binnen wilde stappen, zag Kim, die achteraan liep, vanuit haar ooghoek iets schitteren.

Hoofdstuk 3 Poleeria

‘Wacht, ik zie iets,’ zei Kim en pakte Zoë’s arm vast. Ze stond stil en keek in de richting waar de vreemde schittering was verschenen. In de verte brandde een klein en helderwit licht.

‘Zien jullie dat ook, daar in de verte?’ vroeg ze en wees in de goede richting.

De anderen tuurden door de dichte mist om ook een glimp van het schijnsel op te vangen.

‘Ik zie het ook!’ riep Zoë nerveus. ‘Wat kan het zijn?’

De kleine lichtbundel leek feller te worden, alsof het dichterbij kwam. Plotseling vervaagde de heldere witte kleur en ging langzaam over in een zacht gele tint. Het leek nu alsof het altijd geel geweest was. Door het fonkelen en de subtiele verandering die de kleur steeds onderging, bleven de meisjes gefascineerd naar de kleine lichtbron kijken. Nu werd het geel wazig en veranderde zelfs van vorm. De schittering leek zich uit te rekken en werd langzaam ovaal. Het waas verdween en ineens was de glinstering paars.

Zonder dat ze het zelf door hadden, paktten de meisjes elkaars hand vast.

De ovale, paarse gloed had steeds stil in de lucht gehangen, maar begon nu traag rondjes te draaien. Plotseling schoot het met een noodvaart op ze af en nog voordat iemand kon reageren, explodeerde het schijnsel in een enorme paarse flits, die de dichte nevel om hen heen volledig mee kleurde. Eén moment kon geen van hen ademen, alsof ze zich in een vacuüm bevonden. Kim probeerde te gillen, maar er kwam geen geluid. Even plotseling was de flits weer voorbij. Ze haptten naar lucht en zogen gretig de zoute zeelucht op, die nog nooit zo verfrissend had gevoeld. Met grote ogen en angstige gezichten keken ze elkaar aan, maar niemand durfde de stilte te verbreken.

Na een seconde of tien was het Esmee die haar rug rechtte en vroeg: ‘Wat was dat?’ Haar stem trilde een beetje.

‘Geen idee en ik wil het ook niet weten,’ zei Zoë.

‘Zullen we naar binnen gaan?’ vroeg Kim. ‘Ik bedoel het huis in, niet de tent.’

‘Graag. Ik heb het hier ook wel gezien,’ antwoordde Inge. Zodra ze zich realiseerde dat ze nog altijd hand in hand liep met de andere meiden, schudde ze beschaamd haar hand los. De anderen volgden haastig haar voorbeeld en volgden Kim, die zich op de tast een weg door de dikke mist baande, op weg naar de keukendeur.

Na een halve minuut schuifelen stond Kim ineens stil. ‘Volgens mij hadden we er al lang moeten zijn.’

‘Ja, toch? Dat leek mij ook al,’ antwoordde Zoë.

‘We gaan toch wel de goede kant op?’ vroeg Inge bezorgd.

‘Volgens mij wel,’ reageerde Kim. ‘Maar nu ga ik twijfelen. Ik kan het ook niet goed zien door die dikke mist. We stonden net toch bij de opening van de tent?’

‘Nee, aan de zijkant, toch?’ zei Inge weer.

‘Nee, volgens mij ook aan de kant van de opening,’ zei Esmee nu.

‘De afstand van de tent naar de keuken is nog geen tien meter. We hadden er allang moeten zijn! Ik denk dat we toch verkeerd gelopen zijn. Laten we maar terug gaan naar de tent, dan proberen we het daarvandaan wel opnieuw,’ opperde Esmee.

De anderen stemden in en schuifelden terug naar de plek waar ze de tent vermoedden. Het zicht werd steeds beroerder, verder dan een paar centimeter vooruit kijken was onmogelijk geworden. Plots veranderde de grond onder hun voeten. Ze voelden dat ze het geasfalteerde erf verlieten en ineens in het natte gras liepen. Dit was niet de verhoging van de voortuin, waar ze de tent hadden opgezet. Kim herkende de overgang en schrok.

‘Volgens mij lopen we nu het weiland naast het erf in,’ zei ze.

‘Waarom staat dat hek dan ook open?’ riep Inge geërgerd. ‘Gauw terug!’

Haastig deden ze een paar passen achteruit, maar de drassige ondergrond bleef. Er kwam geen asfalt meer voor in de plaats. Hoeveel stappen ze ook achteruit liepen, de bodem bleef uit gras bestaan.

‘Er gaat iets niet goed,’ zei Zoë.

‘Hoe kan dit nou?’ vroeg Kim een beetje in paniek.

Iets zachts en harigs schampte langs Inge’s been. Ze gaf een gil en keek geschrokken omlaag. Ondanks de mist kon ze heel duidelijk een kalfje onderscheiden. Ze zag meteen dat dit geen normaal kalf was, want dit beestje was knalroze. De enige andere kleur die hij had, was een witte bles op zijn kleine kop. Het kalfje was met zijn hoofd tegen haar been gelopen en daardoor achterover gevallen, waardoor hij nu op zijn kont zat. Hij keek Inge een beetje beledigd aan.

‘Ach, wat lief,’ zei ze ontroerd. Het duurde even voordat de anderen zagen wat er aan de hand was. Inge stak haar arm uit en wilde het kalfje aaien. Voor een roze kalf kon ze moeilijk bang zijn.

‘Dat is er niet eentje van mijn vader, hoor,’ riep Kim geschrokken. ‘Wij hebben geen roze kalfjes. Trouwens, er bestaan niet eens roze kalfjes.’

Ze kwamen alle vier om het kalf heen staan. Het vreemdste was nog wel dat ze het kalf heel duidelijk konden zien, hoewel ze nog steeds middenin in de dikke, dichte mist stonden. Hun zicht leek er niet langer door gehinderd te worden.

Het kalf zag er zo knuffelbaar uit, dat ze hem bijna allemaal tegelijk wilden aaien en verder geen acht meer sloegen op Kims bezwaren.

Na een paar aaitjes, schudde het dier woest zijn kop heen en weer.

‘Ho maar weer! Zijn jullie helemaal gek geworden!’ riep het kalf boos. Zijn stem klonk zwaar en rokerig.

Als door de bliksem getroffen trokken de meisjes vlug hun handen terug.

‘Eerst word ik ondersteboven gelopen en vervolgens gaan jullie aan me zitten, alsof we uit dezelfde stal komen!’ briepte het kalf.

De meisjes keken elkaar verbijsterd aan.

‘Dat kalfje kan praten,’ zei Esmee ten slotte verbaasd.

‘Echt waar, slimmerik?’ vroeg het kalf sarcastisch. ‘Jij bent zeker de goochemste van de kudde? Help me liever overeind, stelletje snotneuzen. Dit is zo'n rothouding waardoor ik geen kant meer op kan.’ Hoewel de zware stem onvriendelijke dingen zei, klonk hij toch sympathiek en zelfs een beetje melodieus, een beetje zangerig. Door zijn grote, vriendelijke ogen was het moeilijk te zeggen of het kalf echt boos was, of dat het de meiden maar wat plaagde.

‘Wat staan jullie nou stom te kijken? Fantastisch, ik ben omringd door idioten. Doe die bekken dicht voordat jullie gaan kwijlen en help me nu maar weer overeind.’

Een beetje geschrokken door zijn botheid deden de meiden wat hen was opgedragen. Kim en Zoë probeerden hem onder zijn buik omhoog te tillen. Esmee en Inge duwden zijn kont omhoog. Langzaam kwam het kalf omhoog, terwijl het ondertussen aan één stuk door bleef mopperen: ‘Hé, hallo! Doe jij ook nog iets,’ zei hij tegen Zoë, die iets later dan Kim begon te tillen. ‘Nee, niet daar! Ik ken je net,’ zei hij tegen Esmee, die het kalf onder één van zijn achterpoten vastpakte. ‘Auw, gaat het? Doe eens wat voorzichtiger!’ klaagde hij tegen de meiden in het algemeen. ‘Ja, hoor. Dit gaat lukken zo!’ zei hij uiteindelijk toen hij bijna overeind stond. Het kalf zuchtte opgelucht. ‘Jullie zijn toch niet helemaal nutteloos,’ zei hij iets vriendelijker. Hij rekte zich wat uit en kreunde ondertussen als een oude man.

Alsof het was afgesproken begonnen de meisjes het kalf opnieuw te aaien.

‘Hé!’ riep het kalf boos. ‘Wat zei ik nou net? Hou eens op! Blijf van me af, stelletje idioten.’

‘Wat is hij lekker zacht, hè?’ merkte Zoë op, terwijl ze haar handen door de vacht van het kalf liet gaan.

‘Ik heb nog nooit zo'n zacht kalf geaaid,’ moest Kim toegeven.

‘Je probeert ons af te schrikken, kalfje,’ zei Inge, terwijl ze haar gezicht vlak voor het zijne bracht, ‘maar als roze je kleur is, en je bent ook nog eens zo lekker zacht en pluizig, dan ben je niet eng genoeg om ons weg te jagen.’

‘Eng?’ briede het kalf beledigd, terwijl hij ondertussen zijn kop wat scheef hield, zodat Kim hem beter achter zijn oren kon kriebelen. ‘Jullie weten helemaal niet wat eng is!’

Esmee kietelde hem onder zijn snuit. Het kalf strekte zijn nek en liet langzaam al zijn bezwaren varen.

‘Waar zijn we eigenlijk?’ vroeg Zoë aan het kalf.

‘Niet meer op het land van je vader, Kim,’ merkte Esmee op.

Het kalf maakte nu een kirrend geluidje en genoot duidelijk van de aanrakingen. ‘Op één of andere manier zijn jullie in Poleeria beland,’ zei hij.